

ΜΗΝΑΣ ΠΕΡΙΛΑΜΠΡΟΣ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

● Του Πανιερωτάτου Μητροπολίτου Κύκκου και Τηλλυρίας κ.κ. Νικηφόρου

Ὁ Αύγουστος δέν εἶναι μόνο ὁ μῆνας τῶν διακοπῶν. Εἶναι καί ὁ κατ' ἐξοχήν μῆνας τῆς Παναγίας. Τοῦτον τόν περίλαμπρο τοῦ καλοκαιριοῦ μῆνα ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας τοποθετεῖ τή «Μητέρα τοῦ Θεοῦ» στό κέντρο τῆς εὐσέβειάς της, γι' αὐτό καί ὅλοι οἱ Ὁρθόδοξοι εἴμαστε συγχρονισμένοι σ' ἓνα ὑπέροχο Θεομπορικό τραγούδι.

Κάθε αὐγουστιάτικο δειλινό, καθώς γέρνει ὁ ἥλιος καί τό ἤρεμο σκοτάδι, σάν ἀπαλός μανδύας, τυλίγει σιγά-σιγά τήν ἡλιοκαμένη γῆ, οἱ καμπάνες τῶν ναῶν ἀντηχοῦν στ' αὐτιά μας, καί μᾶς καλοῦν νά ὑμνήσουμε Αὐτήν, πού μέσα στό ἅγιο βῆμα τῆς «ἱεράς σαρκός της» παίχτηκε ἡ μελωδία τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου. Νά ὑμνήσουμε Αὐτήν, πού στό παρθενικό της ἐργαστήρι ἐχαλκεύθη ἡ θέωση τῆς λογικῆς φύσεως, τήν Ἄειπάρθενο Θεοτόκο, πού ἐβάστασε στους παρθενικούς της κόλπους τόν σεσαρκωμένο Λόγο τοῦ Θεοῦ, καί ἔτσι συνυπουργήσε στήν ὅλη θεουργική διαδικασία τῆς θεώσεως τοῦ ἀνθρώπου καί τῆς μεταμορφώσεως καί ἀνακαινίσεως τῆς κτίσεως.

Τοῦτες τίς μέρες τοῦ Δεκαπενταυγούστου, μέρες τῶν παρακλητικῶν κανόνων τῆς Παναγίας μας, με κατάληξη τή μέγιστη καί πανίερη ἑορτή τῆς Κοιμήσεώς της, «ρικνώνε-

ται ὁ ἀπειλητικός οὐρανός τῆς ἐγκοσμιότητος καί διαπλῶνεται ὁ εὐδῖος οὐρανός τῆς αἰωνιότητος», καί ἀποκαθίσταται ὁ ἀνθρώπος στό ὕψος τῆς πνευματικῆς του ἀξιοπρέπειας. Τά τροπάρια τῶν παρακλητικῶν κανόνων καί οἱ ὕμνοι τῆς Κοιμήσεως ἀποστάζουν μέ

τό περιεχόμενο και τό μέλος τους τόν μουσικό «οἶνον κατανύξεως», μιλοῦν στήν καρδιά, και κατανύσσουν τήν ψυχή μόνοι τους, χωρίς θεολογικά σχόλια, λειτουργῶντας αὐθεντικά μέ τόν τρόπο τόν δικό τους, τόν ἔνθεο, βοηθῶντάς μας ἔτσι νά ἀναχθοῦμε στή μετασθηπτική σφαῖρα τῆς πνευματικότητας, ὅπου ἡ ψυχή μπορεῖ νά ἀνοίξει λυτρωτικό διάλογο ἐσωτερικό μέ τήν Παναγία μας.

Καί σήμερα, παρά τήν πεζότητα τῆς ἐποχῆς μας, ἐξακολουθεῖ νά μᾶς συγκινεῖ ὄλους ἡ ὁμορφιά τοῦ Δεκαπενταυγούστου, τό Πάσχα τῆς Παναγίας.

Τοῦτες οἱ ἅγιες μέρες τῶν παρακλητικῶν κανόνων και τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, πινελιές ζωηρόχρωμες μέσα στόν ζόφο και τό γνόφο, πού μᾶς περιβάλλουν, γεμίζουν και σήμερα κάθε ἀνθρώπινη καρδιά μέ μέγιστη συγκίνηση και σφραγίζουν τήν ψυχή μέ τήν πύρινη σφραγίδα τῆς πάναγνης μορφῆς τῆς Θεοτόκου. Ἡ μορφή τῆς Παναγίας, ἡ ἀρμονία τῆς ψαλμωδίας μέ τόν λυρικό και βαθυστόχαστο πλοῦτο τῆς ὑμολογίας, ὅλα συμπλέκονται στό ἐσωτερικό μας, και προξενοῦν ἕνα βαθύ πνευματικό ρίγος στήν ὑπαρξή μας. Καθώς ἀκοῦμε τήν ἱκετήρια κραυγή τοῦ ὑμνωδοῦ «Υπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς», μιά δροσερή αὔρα ἀπαλύνει τόν ἀγριεμένο ἐσωτερικό μας κόσμο και ἰλαρύνει τίς μορφές μας.

Σήμερα, πού ὁ ἀνθρώπος ἀδυνατεῖ νά ἀνεύρει τά ὑψηλά πεπρωμένα του και τόν θεῖο του προορισμό, γιατί ὑψωσε ὡς ἔσχατη ἀλήθεια τή λογική του και τήν ὕλη, ἀπομονώνοντας και ἐξοστρακίζοντας κάθε τι τό ἱερό, τό μεταφυσικό, τό μυστηριακό και τό ὑπέρολογο, ἡ Παναγία μέ τήν οὐράνια ἀκτινοβολία τοῦ Προσώπου Της και τό ὑπέροχο πνευματικό της μοσχοβόλημα εἶναι τό ὀξυγόνο τοῦ εἶναι μας. Ἡ ἐλπίδα και ἡ ἀπαντοχή μας. Ἡ σωτηρία και ἡ λύτρωσή

μας. Ὅλοι μας σ' Αὐτήν βρίσκουμε τόν χαμένο ἑαυτό μας.

Πέραν ὅμως τούτων, ἐμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι Ἑλλῆνες αἰσθανόμαστε τήν Παναγία συμπορευόμενη στήν πολυπαθη και περιπετειώδη ὁδό τοῦ ἱστορικοῦ μας βίου και συσταυρούμενη στους ἱστορικούς κινδύνους και κατατρεγμούς μας. Τό ἔθνος μας και τά παθήματά του εἶναι ζυμωμένα μέ τήν Παναγία και τόν πόνο Της. Αὐτή εἶναι ἡ πιό πιστή Μητέρα του και ἡ πιό μόνιμη προστασία του.

Γι' αὐτό και σήμερα, πού τό πολυαιώνιο δουλικό σκότος συνεχίζει νά ἐξαπλώνεται ἀπό τίς ἄλλοτε λαμπρές και τώρα ἐξοφωμένες κορυφές τοῦ Πενταδακτύλου και, σάν μαῦρος νεκρικός μανδύας, νά σκεπάζει τά τουρκοπατημένα βόρεια ἐδάφη μας, στήν Παναγία μας νά καταφύγουμε πρέπει και θερμά νά τήν παρακαλέσουμε μέ τή μητρική της παρηγορία νά μεσιτεύσει πρὸς τόν Υἱόν Της και Θεό μας, ὥστε νά εἰσακουστοῦν οἱ δεήσεις, οἱ παρακλήσεις και οἱ προσευχές μας, και νά κερδίσει τελικά ἡ δικαιοσύνη, και ἔτσι νά τερματιστεῖ τό μαρτύριο τοῦ διχασμοῦ τῆς πατρίδας μας, και Ἑλληνοκύπριοι και Τουρκοκύπριοι νά ζοῦμε μαζί εἰρηνικά και ἀρμονικά, μέσα σέ μιά κοινή ἐλεύθερη και ἐνωμένη πατρίδα, πού θά συναδελφώνει και συνάμα θά μᾶς ἀναδεικνύει στίς ἰδιαιτερότητές μας. Μέσα σέ μιά κοινή ἐνωμένη πατρίδα, ὅπου ὁ φανατισμός, ὁ σοβινισμός, ὁ ρατσισμός και ἡ μισαλλοδοξία θά εἶναι κάτι τό ξεπερασμένο, και ὁ ἀνθρώπος θά ἀγαπᾷ τόν συνάνθρωπό του ἀνεξάρτητα ἀπό τήν ἐθνική καταγωγή του, τή γλῶσσά του, και τή θρησκεία του, και μέ τήν ἴδια ἔνταση πού ὁ Δημιουργός Θεός ἀγάπησε τόν κόσμο και πρόσφερε τόν ἑαυτό του θυσία στόν Γολγοθᾶ, γιά νά μᾶς ἀνοίξει τή θεϊκή πηγὴ τῆς ἀθανασίας, και ἔκτοτε ἀδιαλείπτως κενωτικά προσφέρεται γιά τή δική μας αἰώνια σωτηρία. ■